

Prețul unui exemplar 20 fileri.

Zis a Iisus:
Eu sunt
Calea
Adeverul
și
Viața

Buna Vestire

pentru toți

Un
Dumnezeu,
o credință
o iubire,
o speranță.

Nr. 8

DECEMBRIE 1918

Anul I.

Apare:

În fiecare lună odată
Abonamentul
se trimete la
Administrația

Redacția și Administrația:

Buna Vestire, Nagydisznod 547

Conto la cassa de păstrare postale ung.
Nr. 23644

Abonamentul:

Pe un an cor. 2.50
Pe jumătate an C1.30
Înserate după înțelegere

Raza de lumină.

»Oricine crede în mine nu rămâne în întunecare (Ioan 12, 46)

— Acest cuvânt se adevărește în viața fiecăruia, care îl primește, care prin urmare crede în Domnul Iisus. Inviorătorul isvor țâșnește numai de cât în sufletul său și îl umple pe deplin, gonind întunerecul. Curățindu-l, întărindu-l și împărtășindu-i o putere până atunci necunoscută.

— Și acela care nu crede?

— Rămâne în întunecare.

Cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci rămâne peste dânsul urgia lui Dumnezeu (Ioan 3, 39.)

— Dai credinței o putere ciudată!

— Ai fost vreodată în atelierul de aleturi?

— Unde se pilește fierul?

— Da.

— Sigur că am fost.

— Ai observat ce face lucrătorul dacă ia, sărit puțină pilitură în ochi?

— Ba da; se repede la locul unde e așezat un puternic magnet și îl privește de aproape.

— Cum! îl privește?

— Tocmai; lucrătorul n' arete cât să deschiză ochii și magnetul atrage la sine tot praful mărunț ce îl orbește.

— Și zici că o singură privire ajunge?

— Neîndoios, căci lucrul principal e să pui oragnul (ochiul) în apropierea magnetului pentru că îndată să resimți efectele lui.

— Dar, dai unui simple privire o ciudată putere!

— Ba nu; privirea nu este alt ceva de cât un mijloc — singurul mijloc, într' adevăr, — ca să se pue cineva în contact cu puterea magnetului. Magnetul face toate, cu condițiune însă

ca persoana să se apropie îndestul pentru a fi în raza aces-tei puteri.

— Foarte bine! Acuma vei înțelege că e tot la fel cu credința. Noi toți suntem orbiți prin păcatul și prin zilnicul contact cu lucrurile materiale; sufletul nostru dibuiește în întunec. Un chin ascuns, o suferință nesfârșită ne încunoștințează de acest rău. Acolo ne așteaptă Domnul Christos și ni se înfățișază nouă. Umplut cu toată puterea lui Dumnezeu, El ne strigă: »Cine crede în Mine are viață vecinică! Priviți la Mine și veți fi mântuiți! Cine crede în Mine nu va umbla în întunec! Am venit să vă iau păcatele.«

Dacă îmi pun încrederea întrânsul, voi resimți numai decăt efectele cele mai minunate. Credința a pus sufletul meu în contact cu atotputernicia lui Dumnezeu, și în raza iubirei Sale. Dumnezeu singur a împlinit toate. Nu mai umblu în întunec. Moartea trupului nu mai este de aci înainte decăt un accident, dar nu o întrerupere în această nouă viață, a cărei divină suflare a umplut sufletul meu.

»De aceia nu perdem răbdarea, ci și dacă omul nostru din afară este prăpădit, dar cel dinnăuntru al nostru este înoit din zi în zi. . . . Căci știm că, dacă va fi fost desființată casa noastră pământească de care avem în ceruri clădire dela Dumnezeu, o casă vecinică, de care dorim »să fim îmbrăcați«, ca ce este muritor să fie înghițit de viață. Avem dar îndrăzneală, și ne place mai bine să fim înstrăinați din acest corp și să locuim la Domnul! (Epist. II. Corinteni 4, 16. 5 1—8).

Așa ei credința; ne scapă pentru că ne-a pus în contact (legătură) cu viul Mântuitor, care a luat pe El fărădelegea tuturor, ca să dea viața vecinică la toți cari ascultă de dânsul!

»Și aceasta este porunca lui, ca să credem numelui Fiului său Iisus Christos, și să ne iubim unii pe alții! Epist. I. Ioan 3, 23.

d. v. B. V.

Epistola lui Pavel către Filemon.

Apostolul Pavel a scris pe epistola către Filemon chiar în timpul acela, când a scris și către coloseni. Mențiune de timpul acesta se predă la asemănare de alte cuvinte a lui Pavel: Fil. 2 cu Col. 4, 17; Fil. 10 și 11 cu Col. 4, 9; Fil. 23 cu Col. 1, 7; 4, 12 ff; Fil. 24 cu Col. 4, 10 și 14. Pavel ei în Roma prinsionar, dar în bizuire, că va trece captivitatea lui, și va scăpa curând decii. În privința aceasta se roagă la Filemon pentru lojement. Epafra, acel care a dus ci multe știri din Colosii la Pavel și prin care au avut apostolul îndemn, a scriela adunare din Colosii, ei încă lângă iel împreuna cu Marcu, Aristarchu, Dema și Luca, toți lucrători la sf. evanghelie.

Dar nu gândur pentru adunare e îndemnat pe apostolul, să scrie a Filemon, fără în iubire către Filemon și Onesim să rugat pentru Onesim, care au fugit dela Filemon. În fugă ajuns acesta la Roma gândind, aicia în cetate aceasta cu multe milioanele de oameni va fis igur. Aicia l'a găsit Pavel și prin marturisimea lui a găsit pace în Christos. Pa-

vel legat în lanțuri, trimete pe Onesim, care să nascut din noul înapoi la Filemon. Felușag, care dorește și să roagă unchiș, apostolul, de-o primire bună pentru Onesim la serios și aspru Filemon, ei cei mai fină și frumoasă, ce a scris. Pavel aș avut după fundamentul autoritatea apostolilor, și prin cauza acea Filemon s'ă pocait prin iel, drept a porunci, să-l primească. Dar Pavel să roagă! Ce frumos! Prin scrisoara aceasta ne arată apostolul, la creștin nu să află sclavie, robie.

O pildă frumoasă de iubire creștinească.

Pavel, legat al lui Christos Iisus, și Timoteu fratele lui Filemon, iubitul și împreuna lucrător cu noi!

Și Appii sora noastră și lui Archip, oșteantul nostru împreuna cu noi și adunare (bisericei) în casa ta.

Dar voiă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Iisus Christos.

Mulțamesc totdeauna Dumnezeului meu, aducând-mi aminte de tine în rugăciunile mele, auzind de iubirea ta și de credințioșia pe care o ai cătră Domnul Iisus și cătră toți sînți, ca împărtășirea cu credințioșia ta să se facă lucrătoare pentru Christos în cunoasterea desăvârșită a ori-cărui bine ce este întru voi.

Căci multă bucurie și mângăere am avut în iubirea ta, fiind că inimile sfinților au fost ușurate prin tine, frate.

De acea, deși având îndrăzneală în Christos, ca săși poruncesc ce se cuvine, te rog mai mult pentru iubire. Astfel fiind eu, ca Pavel bătrân, iar

acum și legat al lui Christos Iisus, te rog pentru copilul meu, pe care l'am nascut în legăturile mele, pe Onesim, care altădată ți era nefolositor, dar acum și ție și mie folositor, pe care ți l'am trimes înapoi, pe dânsul, adecă inima mea.

Eu voiam să'l țiiu la mine, ca să 'mi slujiască pentru tine în legăturile evanghelii, dar fără încuviintarea ta nimic n'am voit să fac, pentru că binele de la tine să nu fie ca de silă, ci de bună voie; căci poate pentru aceasta s'a despărțit puțin timp, ca să'l aibă vecinic, de acum nu ca rob, ca frate iubit, mai virtos mie și cu atât mai mult ție și în carne și în Domnul.

Deci dacă mă ai părtaș, primește'l la tine ca pe mine. Iar dacă te-a pagubit în ceva sau datorează, pune aceasta în socoteala mea.

Eu Pavel am scris cu mână mea, eu voi plăti, ca să nu ți zic că chiar tu însuși rămâi mie încă dator.

Așa frate, eu aș avea folos de tine în Domnul; ușurează' mi inima în Christos. Incredintat fiind de ascultarea ta ți'am scris, știind că vei face și peste cele ce zic. In acelaș timp însă gătește'mi și casa de poposire; căci nădăjduiesc că prin rugăciunile voastre voi fi dăruit vouă.

Te îmbrățișază Epofra cel prins împreună cu mine în Christos Iisus, Marcu, Aristarchu, Dema, Luca, împreună lucrător cu mine. Darul Domnului Iisus Christos cu spiritul vostru.

Epistola cătră Filimon ne permite o privință într'o casă creștinească în timpul apostoli-

lor. Nici o epistolă a lui Pavel ne arată aceasta așa clar, ca asta către Filimon. Domnul casei, Filimon sa pocăit în timpul acela când a fost Pavel trei ani în Efesus (vers 19). Iel e bogat și căsile lui sunt multe și mari în Ceolosa; sclavii și robii fac toate lucrurile și slujba, oaspe întră și iasă și o parte din căsi servesc pentru adunările creștinilor. Appii ei soția lui Filemon. Archip ieste fiul lui. Archip poate că a avut un oficin în adunare, pentru-că Pavel îl numește, oșteanul nostru împreuna cu noi.

Când zice Pavel: Mi aduc totdeauna aminte de tine în rugăciunile ale mele, atunci nu sunt aceste cuvinte goale, fără sfântă adevăr.

Credința a lui Filemon a fost totdeauna în iubire și în ajutor către toți sfinți și succes a fost binecuvântare pentru apostolul și întreagă adunarea creștinilor din Colosa.

Apostolul Pavel nu s'a privit ca domnitor peste adunările creștinilor, fără a fost un păstor bun, ca un tată peste copii. Ca un tată să roagă către Filemon, deși ar fi putut porunci, să primească pe Filemon cu binevoința, mai cu seamă, că s'a făcut un frate în Christos. Împreuna să obligat Pavel penrtu toate păgubirile și datorințele, dacă va fi și dintr'acestea ceva de achitat. Neapărat a știut Pavel, Filemon e generos și nu va pofți aceste; și peste aceste are Filemon pentru cea mai mare a mulțami, ce poate primi un creștin pentru viața în Christos. În privința aceasta și eiel însuș dator la apostol.

Credința către Iisus legat cu iubire către Iisus lărgeste inima

pentru interese împărăția lui Dumnezeu. Caritate creștinilor să pleacă către acelor, cari zac în nomol și are totdeauna solitudine pentru ei. Simțire frățesc creștinilor nu vede pe persoană, ori ei bogat ori sărac, domn sau slugă ori sclav și aduce între stăpân și slugă o proporțiune frățescă. Pavel nusă uită, să privească în Filemon pe stăpân și în Onesim pe slugă. Urmași Domnului Iisus port și despre aceste în lumea asta grija, dar pentru aceea tot să implinește promisiune: «Va fi numai o turmă și un pastor.»

Ori-ce fel de simțire avut Filemon și Onesim, când s'avăzut iaraș!? ss.

Convertirea unuia Indian!

Un indian care a fost primit prin mila D-lui s'a convertit (pocăit) fiind părăsind traiul cel rău de dinainte, a fost liber tocmai ca o pasăre care este liberă să sboare unde îi este ei plăcut. Un om la întreat odată, cum s'a întâmplat pocăința ta? Atuncia Indianu i-a răspuns că asta nu poate săi explice așa de bine ca să poată să înțeleagă, dar dacă vrea să vie cu el îi arată locul unde s'a pocăit și atunca il va înțelege.

Așa au pornit amândoi într'o pădure, într'un loc liber s'a apropiat Indianul și a început să strângă foi uscate și în mijlocul lor a băgat un gândac viu, dupăce a isprăvit lucrul său, a dat foc grămezii, și după cum a început gândacul să simtă căldura a început a se mișca, iar când s'a apropiat flacăra arzătoare, a încercat să fugă spre a

se mântui, dar ori și unde a fugit peste tot locul s'a întâlnit cu foc, așa în câteva locuri a fugit, dar — văzând că din jur, împrejur este înconjurat cu foc și nu are încotro, atuncea s'a predat focului. În momentul acesta Indianul a întins mâna și a mântuit gândacul din foc. Vezi, aceasta este ce a făcut cu mine Dumnezeu. Am simțit că am fost un păcătos perdut, și nu mi-am putut ajuta nici mântui din focul păcatelor. Iisus Christos, mântuitorul a tuturor cari vin cu credință și plângere către iel, ma mântuit și pe mine.»

»Păcatele finerețelor mele și abaterile mele nu le aminti, după îndurarea ta adu-ți aminte de mine, pentru bunătatea ta, Iehova« Psalm 25, 7. Sp.

O încercare nebunatică

În America, sunt niște câmpii întinse, necultivate și cu totul pustii, cari se acoperă în fiecare an de ierburi înalte și dese, cel mai nimerit adăpost pentru fiarele sălbatiche. Spre toamnă, când dogoarea soarelui de vară a uscat aceste ierburi până la rădăcină, imensa câmpie ascunde o îngrozitoare primejdie pentru călătorii siliți să o străbată. E destul ca cineva să arunce din nebăgare de seamă vreun chibrit nestins în mijlocul buruenilor, pentruca să se iște un foc înspăimântător, care, găsind hrană potrivită jur-împrejur, se lățește cu o fulgerătoare iuțeală. Să bată și vântul ca de obicei în acele pustii tinuturi, și cât ai clipi din ochi, câmpia pare a fi o mare de flacări! Vai de nenorocirii apucați de deslănțuita furie a elementelor! Sunt pierduți!!

Acum vreo douăzeci de ani, doi tineri părăsiră orașelul Orilla din ținutul Ontario, afundându-se mai spre apus într'o vastă câmpie, unde aveau să întemeze o întreprindere agricolă. Într'o zi atențiunea lor fu atrasă de un nor de fum, care se ridică la o mare îndepărtare pe orizont. Nu cumva ar fi groaznicul foc de livezi uscate despre care se vorbește numai tremurând? Cu cât norul se apropia, îndoelile lor se preschimbară într'o spaimă de nedescris, căci era teribilul flagel... Ce era de făcut? Cum să scape? Fără să stea mult pe gânduri, unul ia zmințita hotărâre să-și facă drumul călare prin mijlocul văpăilor. Incalecă și se repede într'un galop nebun spre întâmpinarea focului, care'l înconjoară numaidecât și-l mistue cu cal cu tot, într'o clipă!

Celălalt, socotind pe deoparte că nu era cu putință să fugă dinaintea flacărilor cari înaintau cu o fulgerătoare repeziciune, și pe de altă parte că avea să cadă și el victimă ca fratele său dacă îndrăznea să le străbată,—chibzui că trebuia combătut focul prin însuși focul. Ingrămădind în grabă câteva burueni, le dădu foc. Întată limbi de flacări se ridicară înaintea lui și împinse de vânt deschiseră un drum pe care tânărul putu să-l urmeze în cea mai deplină siguranță. Căci pe unde focul trecuse deja odată, nu mai rămâneă nimic de mistuit. Așa scăpă el teafăr.

Omul cunoaște puterea nimiciitoare a focului și știe să se păzească de ea. Dar este un foc mai înspăimântător decât focul de câmpie, sau decât incendiul care pricinuești atâtea nenorociri în locuințele omenești. Despre acest foc mult ne spune Sfânta Scriptură. În epistola către Romani,

cap, I, vers. 18, Sf. Apostol Pavel scrie următoarele: »Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necucernicii și nedreptăți a oamenilor, care și în cu silnicie adevărul în nedreptate«. Iara doua epistolă cep. I, vers 7 și 8, către Tesaloniceni a aceluias apostol, lămurește ce va fi această mânie a lui Dumnezeu: »Descoperirea Domnului Iisus din cer cu îngerii puterii Sale în văpaia de foc, dând osândă celor cari nu ascultă de Evangelia Domnului nostru Iisus«. Iată teribilul foc pregătit și menit să mistue lumea noastră, unde dreptatea, adevărul, iubirea aproapelui sunt zilnic călcate în picioare de creștinii după formă și după nume. Creștinătatea a primit în depozit dela Dumnezeu, lumina Evangheliei, cunoștința mântuirii în Christos și misiunea să lumineze toate popoarele până la marginea pământului. Uită-te în jurul tău, cititorule; oare îndeplinesc creștinii de astăzi preceptele mântuitorului? oare nu mai sunt păgâni, rătăciți în întunecoasele căi ale păcatului? Din nenorocire, vei recunoaște cu mine că departe de a împlini învățătura lui Christos creștinul modern își regulează mai întâi viața după cerințele intereselor sale lumești și foarte des chiar după poftele sale neînfrânate. Obişnuind să se supere, să înjure, să mintă, doar să înșele după împrejurări pe aproapele său, firește că n'are cu ce să învețe pe cele 800 de milioane de păgâni. Pocăiască-se mai întâi pe sine însuși și apoi să vadă de pocăința altora, poate mai buni de cât el, fiind mai puțini vinovați, pentru că sunt mai puțini luminați. Unde este și la cine se află acea blândețe, acea răbdare, acea iu-

bire dumnezeiască: într'un cuvânt acea fire nouă, creată după chipul Fiului lui Dumnezeu? Aproape nicăeri. Dar pretutindeni, oameni lăudaroși, mândri, egoiști, iubitori de argință, nerăbdători, de rea credință, etc, servindu-se de religie ca de o mască sub care se ascunde toată răutatea lor!

Dal lumea, după lunga perioadă a celor 19 veacuri după Christos, par'c'ar fi o întinsă câmpie, acoperită de burueni uscate, în loc de bucate frumoase, și pregătită pentru focul dreptății lui Dumnezeu, care va izbucni în ultimele zile. Atunci se vor adevări următoarele cuvinte din Biblie: »Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor, și toți cei mândri și toți cei făcătorii de rele vor fi ca miriștea; ziua ce vine îi va aprinde; zice Domnul, Dumnezeuul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcina, nici ramură«. (Malachi: 4. 1). »Acum securea stă la rădăcina pomilor deci orice pom ce nu face rod bun se taie și în foc se aruncă«. ...Lopata este în mâna lui, și-și va curăți aria și va aduna grâul lui în grănar, iar pleava o va arde în foc nestins«. (Evang. Matei, 3. 10. 12).

Cum și unde să scăpăm? În cazul primului tânăr din istorioara noastră, nefericita-i hotărâre, i-a grăbit moartea. Nici îndrăzneala lui, nici iuțeala calului său, n'au avut noroc să'l salveze: era o încercare nebunatică!

Mulți sunt și astăzi, cari încearcă să facă cel mai imposibil lucru în lume, acume: să întâmpine mânia lui Dumnezeu cu propriile lor mijloace de mântuire. E o nebunie de neertat! Cum aş putea eu, un păcătos pierdut, să găsesc în mine o dreptate în stare să satisfacă

toate cererile dreptății lui Dumnezeu? Cu ce să plătesc datoria nespus de mare a păcatelor mele, Sfântului meu creditor? Cum să mă descarc singur de zdrobitoarea povară a vinei mele înaintea Atotștiutorului meu Judecător, la care nu este nici părănire, nici slăbiciune? Cu posturile, pomeneile, rugăciunile mele, adică cu lucrurile omenești? Acestea toate se pot compara cu frumosul cal al tânărului american care l-a purtat până în mijlocul flacărilor unde au perit amândoi: »Nu din lucrurile cele din dreptate pe cari »le-am făcut noi... ne-a mântuit«. (Dumnezeu) Epist. către Titu 3. 5.

Trebue deci alt mijloc de scăpare, mai bun și mai puternic. Exemplul tânărului al doilea merită toată atenția noastră. El a renunțat să facă ceva; a lăsat pur și simplu însuși focul să-i deschidă drumul. În urma flăcărilor putea să se ducă chiar călare, în cea mai mare siguranță; focul își isprăvisese lupta pentru el și în locul lui.

Cititorule! această istorioară înfățișază într'un mod minunat neputința noastră în fața amenințătorului foc al dreptății divine, cum și puternica intervenire a lui Christos pentru noi. El s'a coborât ca să întâmpine mânia lui Dumnezeu în locul nostru. Profetul Isaia, cap. 35, spune despre Christos: »Dară el rănit-u-s'a pentru »fărădelegile noastre, zdrobitu-s'a »pentru nelegiurile noastre, pe »deapsă, aducătoare nouă de pace »era asupra Lui și prin rănile Lui, »noi ne-am vindecat«. (Vers. 8). Tot focul mâniei dumnezeiești a căzut pe capul sfânt al lui Christos: »Că și Christos suferi pentru »păcate o singură dată, drept »pentru nedrepți, ca să ne apropie de Dumnezeu« (I-a epist. lui Pe-

tru 3. 18). Din iubire pentru noi, și convins fiind de zădărnicia silințelor noastre, a luat El toată răspunderea mântuirii. »Pentru că, »fiind noi încă neputincioși Christos la timp convenit a murit pentru necinstitorii de Dumnezeu« (Epist. către Romani: 5. 6). Așa a și deschis acest mântuitor un drum, singurul drum unde poți să pășești înștit și la adăpostul flăcărilor: »Eu sunt ușa...«; »Eu sunt calea...«; »Eu sunt păstorul cel bun; Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oi«, zice Iisus în Sf. Ev. după Ioan).

Slavă Dumnului! Focul salvator și-a făcut deja drumul și toată lucrarea. Nu mai încercă, dragul meu cititor, să lucrezi cu a ta putere la un lucru imposibil, anume să te împaci cu Dumnezeu. Ci pune-te pe tărâmul unde nu mai rămâne nimic de mistuit. Recunoaște că ești pierdut; nu te mai amăgi cu o putere închipuită, ci primește pur și simplu, cu o bucuroasă mulțumire și în deplină umilintă, darul lui Dumnezeu, viața vecinică. Apoi vei căpăta tot din mâna Mântuitorului tău, Iisus Christos, puterea necesară ca să lucrezi cele bune. Dar nu uită că Dumnezeiasca ordine este: întâi darul vieții vecinice prin credință, și apoi îndeplinirea faptelor celor bune. În alte cuvinte: a crede în Christos este a primi o viață nouă, care nu va lipsi să se arate prin toate faptele creștinești.

»Cine crede în Fiul, are viață »vecinică; iar cine nu ascultă »pe Fiul, nu va vedea viață, ci »rămâne peste dânsul urgia lui »Dumnezeu« (Sf. Ev. după Ioan: 3. 36).

Comunicațiune.

Cu bucurie mare achităm și în foaia aceasta toate darurile, care le-am primit prin mila și iubirea lui Dumnezeu, tatăl nostru. Credința noastră nu a fost de geabă, că am primit totdeauna atâta, cât am avut lipsă, de am putut edita »Buna Vestire pentru toți« până acum.

Primiți dar toți iubiiții noștri frați și prietini mulțămită mare pentru tot ajutorul dat la foaia noastră.

În anul acesta a cărui sfârșit am ajuns, sa întâmplat, (după câteva scrisori) că nu au primit mulți tot deauna foaia ori a venit, *oare întârziu*; sperăm în Domnul și întru aceasta, că va veni o altă regulă, de aceea care a fost și la poștă și trenuri și atuncia va veni și Buna Vestire regulat.

Iubiți frați în Domnul! vă rugăm și pe mai încolo, ajutați și răspândiți foia noastră prin care arătăm calea la viață celor cari merg pe căile păcatului. Trimiteți-ne încă înainte de anul nou multe adrese, să putem trimite salutări evangheliei la începutul anului nou.

Cu Ieremia 31, 31—34 trimitem salutare frățească la toți cititorii noștri la sfârșitul anului 1918.

Redacția.

Lista de daruri.

M. M. din H. cor. 20—; K. M. din C. cor. 50—; A. G. din Co cor. 1'—; Ioan M. din K. cor. 7'30; V. F. din Zemun cor. 40.—; K. F. din U. cor. 7'—; A. G. în Sibiiu cor. 11'—; G. A. din M. cor. 4'50; M. K. din C. cor 25'—; M. M. din H. cor. 4'—; B. K. din Przemyl cor. 10'—; K. Sch. din Omlas cor. 14'—; I. W. din B. cor. 40'—; M. M. din H. cor, 20'—; I. M. din M. cor. 4'—; B. K. din Przemysl cor. 20'—; I. B. din Ciznădie cor. 40'; C. P. din D. cor. 10'—; B. T. din Z. cor. 10'—; I. T. din Netus cor. 10'—; W. F. din Sibiiu cor. 10'—.

Corespondența.

D-lui O. J. în L. Iiubite frate! Pe epistola D-tale vă aducem la cunoștință, cum că în timpul acesta nu vă putem trimete biblie, până când nui rânduială și cu poșta. Ne-am bucurat foarte bine de cuvinte D-tale. Bani încă nu am primit, dar sperăm că va veni curând ss.

D-lui D. A. în S. Ne bucurăm, că ne ați trimes adresa nouă și sperăm că nu să mai piare foi. Va trimetem și cele, care nu ați primit. ss.

Salutare frățească. *Redacția.*